

Arrest

nr. 304 058 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. ESHAGHZEY**
 Turnhoutsebaan 314
 2110 WIJNEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. ESHAGHZEY en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 april 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 april 2022 om internationale bescherming. Op 23 oktober 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 oktober 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren in Majbor Abad, in Behsud, het vierde district van Jalalabad in de provincie Nangarhar. U bent tot de 6de graad naar school gegaan. Uw familie was eigenaar van vier kledingswinkels in de bazaar en eigenaar van een drogisterij die naast en onder jullie woning in Behsud gelegen was. U werkte in de drogisterij, uw oudere broers P. (...) en H. (...) werkten in de kledingswinkels in de bazaar. Uw vader werkte al 20 jaar als hulpsheriff bij de douane in Jalalabad.

Op een dag in juli 2019 kwamen twee onbekenden de drogisterij binnen en overhandigden ze u een brief gericht aan uw vader. Toen u die 's avonds aan uw vader gaf bleek het een dreigbrief te zijn van Daesh. Ze schreven dat ze jullie al zes à zeven maanden bespioneerden en dat ze op de hoogte waren van het werk van uw vader bij de overheid en over het feit dat jullie familie eigenaar is van verschillende winkels. Ze eisten 150.000 dollar binnen de 48 uur van uw familie. 24 uur nadat ze de brief aan u hadden bezorgd, belden ze reeds naar uw broer P. (...) en vroegen ze of hij de brief had gelezen. Uw broer weigerde het geld te betalen aan Daesh en uw familie sprak vervolgens de politie hierover aan. De politie kon niets aan de situatie veranderen en uw familie verhuisde uit veiligheidsoverweging naar Kabul. In Kabul kregen jullie opnieuw telefoon van Daesh en vertelden ze dat ze op de hoogte waren van jullie verblijfplaats in Kabul. Na twee maanden in Kabul te hebben verbleven, besloot uw familie om terug te keren naar Jalalabad. Daesh was immers op de hoogte van jullie verblijfplaats in Kabul en het was praktischer om terug naar Jalalabad te keren omdat jullie kledingwinkels, drogisterij en het werk van uw vader allen daar gelegen waren. Ongeveer anderhalve maand nadat jullie terug in Jalalabad woonden, plaatste Daesh om 4 uur 's nachts een bom aan jullie voordeur. Twee minuten later ontplofte de bom en veroorzaakte ze zo schade aan jullie drogisterij, woning en auto. De politie kwam ter plaatse en stelde een rapport op. Hierna namen jullie voorzorgsmaatregelen, zo nam uw familie een bewakingsagent in dienst die uw vader en broers naar hun werk begeleidde en de woning bewaakte. P. (...) ontving sinds de dreigbrief in 2019 dagelijks berichten en oproepen van Daesh, ze zeiden dat ze opnieuw een bom zouden plaatsen en dat ze hem zouden ontvoeren. Uw broer deed hier vaak aangifte van bij de nationale veiligheidsdienst en bij de politie.

Twee dagen na de val van de Afghaanse republiek raakte uw broer P. (...) vermist en stopte u met uw werk in de drogisterij. Nadat P. (...) vermist was nam Daesh met uw broer H. (...) contact op, ze dreigde er opnieuw mee om een broer te ontvoeren. Uw vader stuurde u daarom het land uit.

Uw vader stopte na de val van het regime met zijn werk bij de douane. H. (...) bleef telefoon krijgen van Daesh, uw vader besloot toen dat ook H. (...) Afghanistan diende te verlaten, zo is hij vier maanden geleden vertrokken. Tot op heden hebt u nog steeds geen nieuws over uw broer P. (...). De rest van uw familie woont nog steeds op hetzelfde adres in Afghanistan.

U reisde vanuit Afghanistan door Pakistan en Iran om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Bulgarije en Oostenrijk waar u zonder dat u het beseft telkens een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam in België aan op 08.04.2022 in België en verzocht hier op 19.04.2022 om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd of gedood te worden door Daesh.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u in het licht van uw procedure de volgende documenten neer: Een kopie van de taskara van: uw vader, uw broer en uzelf. Kopieën van 6 foto's van u samen met uw broers en vader. Kopieën van 8 foto's van de beveiligingsagent samen met uw vader, een kopie van een foto van uzelf voor uw winkel en een kopie van een foto van uw vader tijdens een vergadering. Kopieën van 5 foto's en documenten betreffende het werk van uw vader, kopieën van 10 foto's van de schade aan uw woning, winkel en auto na de explosie. Een kopie van de dreigbrief van Daesh, een kopie van een nieuwsbericht van het laatste nieuws uit Afghanistan aangaande de explosie, een kopie van een politieaangifte, kopieën van acht pagina's van oproepgegevens van Daesh naar uw familie, kopieën van 3 berichten van Daesh op een gsm, kopieën van 6 pagina's van de politieonderzoek over de explosie en een USB stick waarop, buiten de bovenstaande foto's en documenten, twee video's van de aanslag op uw woning en 5 spraakberichten die op Wise terug te vinden zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde dan wel bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dat u op dat moment nog steeds 17 jaar oud was, en dus nog steeds beweerde minderjarig te zijn (P.4). Echter gebeurde er reeds een leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u meerderjarig bent. Zo verklaarde u op 19.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op

11.08.2006 geboren was, maar uit medisch onderzoek bleek dat u op 26.04.2022, een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (P.2 van de Kennisgeving van beslissing dd. 05.05. 2022). Ruim een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u dus al meerderjarig verklaard. Zelfs al houdt het CGVS rekening met de standaarddeviatie van twee jaar, was u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS al minstens 20.6 jaar oud.. U bleef echter volharden dat u minderjarig was en zag er dus geen probleem in om de Belgische instanties te blijven misleiden. U zei dat u niet akkoord ging met het resultaat dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt en zei dat u in beroep ging tegen deze beslissing (P.4). Uw advocaat reageerde hier onmiddellijk op en zei dat zij hier nog maar net van op de hoogte was en dus niet in beroep is gegaan. Daarop antwoordde u dat u wel in beroep wilde gaan maar dat uw assistent in het opvangcentrum u hier niet bij wilde helpen alsook dat uw vorige advocaat niet het nodige deed (P.5). Dit is echter niet ernstig, u bent immers zelf verantwoordelijk voor uw verklaringen en acties. Verder legde u een kopie van uw taskara voor die uw beweerde leeftijd zou moeten staven. Het betreft zoals gezegd echter een kopie met geringe bewijswaarde. Ook blijkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Aangezien u luidens de leeftijdtest meerderjarig werd bevonden werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts kan blijken dat u, volgens gegevens die wij ontvingen uit Eurodac, op 02.02.2022 om internationale bescherming in Bulgarije en op 13.03.2022 om internationale bescherming in Oostenrijk verzocht (P. 1 van het "Eurodac" document dd. 19.04.2022). Ondanks uw asielaanvraag in Oostenrijk had u na een week hun opvangcentrum reeds verlaten (P.1 Dublin document Oostenrijk). Dat u de resultaten van uw aanvraag niet afwacht, wijst erop dat u geen dringende bescherming nodig had. Immers, het feit dat u uw asielprocedure niet hebt afgewacht in Oostenrijk en besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts blijken uw verklaringen die u bracht bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS incoherent door de verschillende tegenstrijdigheden. Rekening houdende met voorgaande en uw bewuste pogingen om de Belgische instanties te misleiden aangaande uw leeftijd, doet bovenstaande reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor Daesh, die geld van uw familie eiste en ermee dreigde u te ontvoeren. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw te worden benaderd of vermoord te worden door Daesh.

U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst zijn er een aantal opvallende tegenstrijdigheden opgedoken tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat nadat Daesh u de dreigbrief hadden bezorgd, ze uw vader begonnen te bestoken met dreigtelefoons en berichten. U verklaarde ook dat enkele dagen na jullie terugkeer uit Kabul, Daesh een bom aan jullie voordeur plaatsten. U zei ook dat Daesh uw vader opbelde na de bomaanslag en dat ze ermee dreigden u te ontvoeren alsook dat u persoonlijk werd opgebeld door Daesh, na de brief én na de bomaanslag. Bij de DVZ benadrukte u zelfs dat u persoonlijk bedreigd werd. (P.2 Vragenlijst CGVS dd. 14.11.2022). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar verklaarde u dat uw vader slechts één keer werd gebeld door Daesh, en dit vlak na de dreigbrief (P.18). De bom zou één tot anderhalve maand na uw terugkeer uit Kabul zijn geplaatst door Daesh (P.11). U beweerde

dat u persoonlijk nooit een oproep van Daesh heeft ontvangen en u benadrukte dat u nooit persoonlijk bedreigd werd (P.18). Dergelijke markante incoherenties roepen reeds vraagtekens en ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat u zich niet kan houden aan uw verhaallijn. Zo zegt u dat Daesh u in de drogisterij een brief overhandigde die u aan uw vader diende te geven (P.11). Later zegt u dan weer dat de brief aan uw broer gericht was, want hij was de gezinsverantwoordelijke en verantwoordelijk voor jullie onderneming (P.12). En toch beweerde u dat Daesh met uw vader wilden praten, ze belden één keer, maar jullie veranderden het telefoonnummer van uw vader zodat hij niet meer lastig zou gevallen worden door Daesh (P.18). U verklaarde ook dat nadat Daesh u de brief had bezorgd, ze telefonisch contact opnam met P. (...) (P.12). Uw verklaringen omtrent de dreigbrief en tot wie die in eerste instantie gericht was zijn inconsistent, enerzijds beweerde u dat de dreigbrief aan uw vader werd gericht, anderzijds beweerde u dat de brief aan uw oudste broer gericht werd. Ook over de verdere communicatie tussen Daesh en uw familie kan u geen samenhangende verklaring afleggen. Tijdens uw interview bij de DVZ was het vooral uw vader waar Daesh contact mee had (P.2 Vragenlijst CGVS). Maar op het CGVS verklaarde u dat uw vader slechts één keer werd gebeld en dat nadien alle verdere communicatie met uw oudere broer P. (...) en later met uw broer H. (...) verliep.

Na de dreigbrief verhuisde uw familie uit veiligheidsoverweging naar Kabul waar jullie vervolgens voor slechts twee maanden verbleven. Daesh had ook in Kabul telefonisch contact met jullie en lieten weten dat ze op de hoogte van jullie adres in Kabul waren. Jullie verhuisden opnieuw naar de ouderlijke woning in Jalalabad aangezien Daesh jullie adres in Kabul toch al te weten was gekomen (P.11). Het is op zijn minst opvallend dat jullie vrijwillig terugkeren naar een plaats die jullie nog geen twee maanden eerder vreesden, een plaats waar jullie nog maar net weggevlucht waren. Het is dan ook niet logisch dat jullie vertrekken uit Jalalabad door de bedreigingen van Daesh om vervolgens slechts twee maanden later terug te keren naar dezelfde stad, nota bene dezelfde woning waar jullie eerder problemen kenden met Daesh. Het is vanzelfsprekend dat, indien uw familie problemenervaarde in de eerste plaats, de problemen zich zouden voorzetten eens jullie terugkeerden naar de stad en ouderlijke woning waar het allemaal begon. Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen.

Anderhalve maand na jullie terugkeer naar Jalalabad plaatste een persoon aan de poort van jullie woning een bom. De bom explodeerde en vernielde jullie auto en een deel van jullie woning en winkel (P.11). Uit de stukken die u voorlegde omtrent de bomaanslag: de bewakingsbeelden waar de bomaanslag te zien is (dd. November 2019), het nieuwsartikel over de aanslag en het overheidsrapport, kan niet worden afgeleid dat deze aanslag door Daesh werd uitgevoerd, noch kan afgeleid worden of het uw familie betreft die slachtoffer werd van de aanslag. Voorts is de redenering van het type aanslag ook onlogisch: Daesh vraagt zogenaamd 150.000 dollar aan uw familie omdat ze op de hoogte zijn van jullie bezittingen en financiële situatie. Dat Daesh de woning, winkel en auto van jullie familie zou willen vernietigen slaat nergens op. Op deze manier is de waarde van jullie eigendom drastisch verminderd en dus ook de kans om ooit het gevraagde bedrag bijeen te krijgen voor Daesh.

Ook uw verklaringen over de beweerde bedreigingen om u en uw broers te ontvoeren zijn zeer onsamenhangend. Daesh had gedurende twee jaar dagelijks contact met uw oudste broer P. (...), ze dreigden ermee hem te ontvoeren en nog een bom te plaatsen (P.11 en 16). Tot uw broer uiteindelijk vermist raakte twee dagen na de val van de overheid. U zegt dat uw familie niet zeker is of P. (...) al dan niet ontvoerd is en of zijn verdwijning al dan iets te maken heeft met Daesh (P.16). Na P. (...) zijn verdwijning kiest Daesh een nieuw slachtoffer om lastig te vallen, uw oudere broer H. (...). Ze dreigden ermee om nog een broer te ontvoeren (P.12). De redenering van uw familie over de vermoedelijke ontvoering van P. (...) is moeilijk te begrijpen, Daesh neemt zodra P. (...) is verdwenen contact op met H. (...) om er dan opnieuw mee te dreigen een broer te ontvoeren. Hiermee gaven ze toch net aan dat zij verantwoordelijk waren voor de ontvoering van uw broer. Daarenboven mag er ook opgemerkt worden dat, P. (...) bedreigd werd ermee ontvoerd te worden en vervolgens zagezegd vermist raakte en Daesh nadien H. (...) belde met dezelfde bedreigingen, het onlogisch is dat H. (...) in het ouderlijke huis kan blijven wonen en uw vader tegelijkertijd van mening is dat u en niet H. (...) gevaar loopt en u dus het land zou moet verlaten (P.12). H. (...) bleef thuis wonen om vervolgens nog steeds elke dag telefoontjes te krijgen van Daesh (P.13). Na 3.5 jaar, dagelijks dreigberichten en oproepen van Daesh te krijgen, vond uw vader het genoeg geweest en stuurde hij uw oudere broer P. (...) ook het land uit (P.17). Andermaal kan deze door u geschetste gang van zaken niet overtuigen.

Sindsdien ontvangt uw familie bovendien geen bedreigingen meer en hebben ze ook geen problemen meer met Daesh. Ze laten uw vader en de rest van uw familie met rust omdat hij zwak en oud is (P.18). Het mag eens te meer verbazen dat u dit als reden opgeeft waarom Daesh uw vader gerust laat aangezien uw vader in 2019, toen de bedreigingen begonnen, ook al zwak en oud was, u zei immers dat dit de reden was waarom jullie zijn telefoonnummer aanpasten, zodat hij, met zijn hartconditie, niet in contact diende te staan met de

stress en problemen met Daesh (P.13). Los hiervan woont uw familie nog steeds op dezelfde plek, u heeft vaak contact met hen en ze stellen het goed wat eveneens moeilijk te rijmen valt met de door u geschetste context (P.6, 7, 18).

Samengevat, dit hele gebeuren, door u geschetst, vertoont een bijzonder weinig aannemelijk karakter. De vaststelling dringt zich immers van in den beginne op dat indien Daesh, zoals u het stelde, uw ganse familie in het vizier zouden hebben (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), zij hier in wezen al geruime tijd alle kansen toe zouden hebben gehad. In 2019 gaven ze jullie 48 uren de tijd om het geld te betalen, dat ze dan jarenlang, op een dergelijke ondoeltreffende wijze, vruchteloze pogingen bleven doen en eindeloze telefoontjes zouden plegen om het geld te bemachtigen, komt, de reputatie van Daesh indachtig, bijzonder onwaarschijnlijk over. U bent derhalve geenszins in staat uw vrees jegens Daesh op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat, indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen als zou uw vader bij de douane hebben gewerkt, u op basis van dat gegeven evenmin bij machte bent een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat uw vader vroeger bij de douane werkte. Uzelf haalt echter geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd. U haalt aan dat uw vader op heden in Afghanistan verblijft en u maakt geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen (zie supra). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben.

Wat betreft het feit dat aan uw neef N., H. (...) de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. U gaf trouwens ook zelf aan dat de asielmotieven van uw neef geen verband hielden met de uwe (P.15).

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding tegenstrijdige, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de vaststelling dat u misleidende verklaringen aflegde over uw leeftijd, en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw taskara is hierboven reeds besproken. De kopieën van de taskara van uw vader en uw broer bevatten enkel identiteitsgegevens. De kopieën van de foto's van u en uw zogenaamde familie tonen niet aan dat de personen op de foto's uw broers en vader zijn. De documenten van het werk van uw vader (ook kopieën) voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. De kopieën betreffende de aanslag op de woning: het politierapport, het nieuwsartikel, de foto's en camerabeelden zijn reeds hierboven besproken. De kopieën van de documenten over de oproepinformatie die uw broer verkreeg via de provider en de intelligentiediensten kunnen niet aantonen tot wie de telefoonnummers toebehoren. De berichten en voicemailen tonen niet aan dat dit daadwerkelijk door Daesh werd ingesproken en of ze tot uw familie waren gericht. De inconsistente verklaringen omtrent de dreigbrief zijn hierboven reeds besproken en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de brief. Bovendien kunnen documenten verklaringen slechts ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA

Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en gaat in op de motieven inzake zijn leeftijd, zijn verklaringen over de dreigbrief, de bomaanslag en de werkwijze van Daesh.

Hij stelt tot slot dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een fotokopie van verzoekers *taskara* (stuk 3) en *screenshots* van een *review* van de documentaire "*In Her Hands*" (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 februari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan - Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een originele Engelse vertaling van zijn *taskara* neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij over zijn rechtstreekse vluchtaanleiding tegenstrijdige, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de vaststelling dat hij misleidende verklaringen aflegde over zijn leeftijd en de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn asielrelaas, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

De adjunct-commissaris oordeelt in de bestreden beslissing dat er na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier moet worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin dergelijke noden in verzoekers hoofde heeft kunnen vaststellen. Hij licht dit als volgt toe:

“U verklaarde dan wel bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dat u op dat moment nog steeds 17 jaar oud was, en dus nog steeds beweerde minderjarig te zijn (P.4). Echter gebeurde er reeds een leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u meerderjarig bent. Zo verklaarde u op 19.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 11.08.2006 geboren was, maar uit medisch onderzoek bleek dat u op 26.04.2022, een leeftijd had van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (P.2 van de Kennisgeving van beslissing dd. 05.05. 2022). Ruim een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u dus al meerderjarig verklaard. Zelfs al houdt het CGVS rekening met de standaarddeviatie van twee jaar, was u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS al minstens 20.6 jaar oud.. U bleef echter volharden dat u minderjarig was en zag er dus geen probleem in om de Belgische instanties te blijven misleiden. U zei dat u niet akkoord ging met het resultaat dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt en zei dat u in beroep ging tegen deze beslissing (P.4). Uw advocaat reageerde hier onmiddellijk op en zei dat zij hier nog maar net van op de hoogte was en dus niet in beroep is gegaan. Daarop antwoordde u dat u wel in beroep wilde gaan maar dat uw assistent in het opvangcentrum u hier niet bij wilde helpen alsook dat uw vorige advocaat niet het nodige deed (P.5). Dit is echter niet ernstig, u bent immers zelf verantwoordelijk voor uw verklaringen en acties. Verder legde u een kopie van uw taskara voor die uw beweerde leeftijd zou moeten staven. Het betreft zoals gezegd echter een kopie met geringe

bewijswaarde. Ook blijkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Aangezien u luidens de leeftijdtest meerderjarig werd bevonden werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de adjunct-commissaris zeer lichtzinnig omgaat met de bewijswaarde van zijn *taskara*. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris eveneens vast dat de *taskara* die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten', stuk nr. 12) – en die hij tevens bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) – slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast heeft de adjunct-commissaris er correct op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)), waardoor de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde *taskara* bijzonder relatief is en niet kan volstaan om zijn beweerde leeftijd te staven. Het betoog in het verzoekschrift dat men, wanneer men aandachtig naar de pasfoto op de *taskara* kijkt, merkt dat het om een oudere foto gaat waarop hij nog heel jong was, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het gegeven dat op de neergelegde *taskara* een oude pasfoto van verzoeker zou staan, toont immers nog niet aan dat het om een authentiek en bewijskrachtig stuk zou gaan. Ter terechtzitting legt verzoeker een originele Engelse vertaling van zijn *taskara* neer die zijn verklaringen over zijn leeftijd zou moeten bevestigen. De Raad merkt echter op dat verzoeker in zijn aanvullende nota nalaat om hierbij verdere duiding te geven en dat de neerlegging van dit stuk niets verandert aan de vaststelling dat uit objectieve informatie blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, zodat ook de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief is en dit stuk niet kan volstaan om verzoekers beweerde leeftijd te staven.

Waar verzoeker nog betoogt dat er tijdens het leeftijdsonderzoek iets is misgelopen en dat dit tot een verkeerde schatting van zijn leeftijd heeft geleid, wijst de Raad erop dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in beroep wilde gaan, maar dat het hem niet lukte om er met zijn advocaat over te spreken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Er kan dan ook niet blijken dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor *Daesh*, die geld van zijn familie eiste en ermee dreigde hem te ontvoeren. Hij verklaart bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij door *Daesh* zal worden benaderd of vermoord.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift vol dat hij is geboren in augustus 2006 en dat hij dus minderjarig was bij zijn aankomst in België. Dat hij in zijn verzoekschrift blijft volharden in een leeftijd die reeds ongeloofwaardig werd bevonden ingevolge het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij toont eens te meer aan dat hij doelbewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden (zie *supra*, onder punt 2.3.3.). Dit vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel

en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met *Daesh*.

Zo wijst de adjunct-commissaris er ook op dat het gegeven dat verzoeker zijn asielprocedure in Oostenrijk niet heeft afgewacht en besloot verder te reizen naar België en het gegeven dat verzoeker heeft nagelaten om in één van de andere Europese lidstaten die hij passeerde voordat hij in België aankwam een verzoek om internationale bescherming in te dienen, afbreuk doet aan de ernst en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente motivering:

“Voorts kan blijken dat u, volgens gegevens die wij ontvingen uit Eurodac, op 02.02.2022 om internationale bescherming in Bulgarije en op 13.03.2022 om internationale bescherming in Oostenrijk verzocht (P. 1 van het “Eurodac” document dd. 19.04.2022). Ondanks uw asielaanvraag in Oostenrijk had u na een week hun opvangcentrum reeds verlaten (P.1 Dublin document Oostenrijk). Dat u de resultaten van uw aanvraag niet afwacht, wijst erop dat u geen dringende bescherming nodig had. Immers, het feit dat u uw asielprocedure niet hebt afgewacht in Oostenrijk en besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris stelt daarnaast dat onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo wijst de adjunct-commissaris er vooreerst als volgt op dat er een aantal opvallende tegenstrijdigheden zijn opgedoken tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS en dat ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker zich niet kan houden aan zijn verhaallijn:

“Zo verklaarde u bij DVZ dat nadat Daesh u de dreigbrief hadden bezorgd, ze uw vader begonnen te bestoken met dreigtelefoons en berichten. U verklaarde ook dat enkele dagen na jullie terugkeer uit Kabul, Daesh een bom aan jullie voordeur plaatsten. U zei ook dat Daesh uw vader opbelde na de bomaanslag en dat ze ermee dreigden u te ontvoeren alsook dat u persoonlijk werd opgebeld door Daesh, na de brief én na de bomaanslag. Bij de DVZ benadrukte u zelfs dat u persoonlijk bedreigd werd. (P.2 Vragenlijst CGVS dd. 14.11.2022). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar verklaarde u dat uw vader slechts één keer werd gebeld door Daesh, en dit vlak na de dreigbrief (P.18). De bom zou één tot anderhalve maand na uw terugkeer uit Kabul zijn geplaatst door Daesh (P.11). U beweerde dat u persoonlijk nooit een oproep van Daesh heeft ontvangen en u benadrukte dat u nooit persoonlijk bedreigd werd (P.18). Dergelijke markante incoherenties roepen reeds vraagtekens en ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat u zich niet kan houden aan uw verhaallijn. Zo zegt u dat Daesh u in de drogisterij een brief overhandigde die u aan uw vader diende te geven (P.11). Later zegt u dan weer dat de brief aan uw broer gericht was, want hij was de gezinsverantwoordelijke en verantwoordelijk voor jullie onderneming (P.12). En toch beweerde u dat Daesh met uw vader wilden praten, ze belden één keer, maar jullie veranderden het telefoonnummer van uw vader zodat hij niet meer lastig zou gevallen worden door Daesh (P.18). U verklaarde ook dat nadat Daesh u de brief had bezorgd, ze telefonisch contact opnam met P. (...) (P.12). Uw verklaringen omtrent de dreigbrief en tot wie die in eerste instantie gericht was zijn inconsistent, enerzijds beweerde u dat de dreigbrief aan uw vader werd gericht, anderzijds beweerde u dat de brief aan uw oudste broer gericht werd. Ook over de verdere communicatie tussen Daesh en uw familie kan u geen samenhangende verklaring afleggen. Tijdens uw interview bij de DVZ was het vooral uw vader waar Daesh contact mee had (P.2 Vragenlijst CGVS). Maar op het CGVS verklaarde u dat uw vader slechts één keer werd gebeld en dat nadien alle verdere communicatie met uw oudere broer P. (...) en later met uw broer H. (...) verliep.”

Verzoeker stelt dat er altijd de naam van zijn broer werd opgegeven “als zijnde aan wie de dreigbrief gericht was” en dat het om een foute vertaling gaat door de tolk, die de naam van zijn vader in plaats van de naam van zijn broer zou hebben opgegeven. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering (*post factum*) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker heeft hierover geen enkele opmerking gemaakt, hoewel hij de mogelijkheid had om conform artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet opmerkingen te formuleren bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud. De Raad wijst er nog op dat – tot bewijs van het tegendeel – het vermoeden bestaat dat wat in het gehoorverslag opgenomen

werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (cf. RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Bovendien doet verzoeker met dit summier betoog evenmin afbreuk aan de overige hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist ook de volgende motieven van de bestreden beslissing niet:

“Na de dreigbrief verhuisde uw familie uit veiligheidsoverweging naar Kabul waar jullie vervolgens voor slechts twee maanden verbleven. Daesh had ook in Kabul telefonisch contact met jullie en lieten weten dat ze op de hoogte van jullie adres in Kabul waren. Jullie verhuisden opnieuw naar de ouderlijke woning in Jalalabad aangezien Daesh jullie adres in Kabul toch al te weten was gekomen (P.11). Het is op zijn minst opvallend dat jullie vrijwillig terugkeren naar een plaats die jullie nog geen twee maanden eerder vreesden, een plaats waar jullie nog maar net weggevlucht waren. Het is dan ook niet logisch dat jullie vertrekken uit Jalalabad door de bedreigingen van Daesh om vervolgens slechts twee maanden later terug te keren naar dezelfde stad, nota bene dezelfde woning waar jullie eerder problemen kenden met Daesh. Het is vanzelfsprekend dat, indien uw familie problemen ervaarde in de eerste plaats, de problemen zich zouden voorzetten eens jullie terugkeerden naar de stad en ouderlijke woning waar het allemaal begon. Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers verklaringen over de bom die bij de woning van zijn familie zou zijn geplaatst, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Anderhalve maand na jullie terugkeer naar Jalalabad plaatste een persoon aan de poort van jullie woning een bom. De bom explodeerde en vernielde jullie auto en een deel van jullie woning en winkel (P.11). Uit de stukken die u voorlegde omtrent de bomaanslag: de bewakingsbeelden waar de bomaanslag te zien is (dd. November 2019), het nieuwsartikel over de aanslag en het overheidsrapport, kan niet worden afgeleid dat deze aanslag door Daesh werd uitgevoerd, noch kan afgeleid worden of het uw familie betreft die slachtoffer werd van de aanslag. Voorts is de redenering van het type aanslag ook onlogisch: Daesh vraagt zogenaamd 150.000 dollar aan uw familie omdat ze op de hoogte zijn van jullie bezittingen en financiële situatie. Dat Daesh de woning, winkel en auto van jullie familie zou willen vernietigen slaat nergens op. Op deze manier is de waarde van jullie eigendom drastisch verminderd en dus ook de kans om ooit het gevraagde bedrag bijeen te krijgen voor Daesh.”

Door er louter op te wijzen dat hij verschillende stukken voorlegde om de bomexplosie te bewijzen, werpt verzoeker geen ander licht op deze pertinente motieven van de bestreden beslissing. Ook de Raad stelt vast dat uit deze stukken geenszins kan worden afgeleid dat de aanslag door *Daesh* zou zijn uitgevoerd en dat verzoekers familie het slachtoffer werd van deze aanslag. Verzoeker stelt dat zijn familie effectief het slachtoffer is geworden van een explosie aan hun huis en winkel en wijst erop dat hij ook een foto heeft overgemaakt van hemzelf aan de winkel om aan te tonen dat zijn familie effectief eigenaar is van dat pand. Uit het loutere feit dat verzoeker poseert voor een winkel kan evenwel niet worden afgeleid dat zijn familie de eigenaar is van het pand (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', stuk nr. 13). Deze foto laat zelfs niet toe vast te stellen dat de winkel waarvoor verzoeker poseert dezelfde winkel is als deze die getroffen zou zijn door een bomaanslag (*ibid.*, stukken nrs. 5 en 11).

Voorts legt verzoeker uit dat de bomaanslag heeft plaatsgevonden om zijn familie schade toe te brengen en niet enkel om voor financiële schade te zorgen. Volgens hem gebeurde het om wraak uit te oefenen omdat zijn familie niet is ingegaan op de bedreigingen van *Daesh*. Zijn uitleg kan echter niet overtuigen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat *Daesh* ook na de bomaanslag bleef bellen en zijn familie bleef bedreigen om geld te bekomen. Zo zou *Daesh* gezegd hebben dat er opnieuw een bom geplaatst zou worden indien de familie het geld niet gaf. *Daesh* zou zijn blijven bellen om geld te vragen totdat zijn broer H. het land verliet (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13). Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook duidelijk dat het uiteindelijke of ultieme doel van *Daesh* was om het geld van zijn familie te bekomen. Dat *Daesh* dan net de woning, winkel en auto van zijn familie zou hebben vernietigd, kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met dit doel nu de waarde van de eigendom van zijn familie zo drastisch verminderd zou zijn, net als de kans voor *Daesh* om het gevraagde bedrag bijeen te krijgen.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Ook uw verklaringen over de beweerde bedreigingen om u en uw broers te ontvoeren zijn zeer onsamenhangend. Daesh had gedurende twee jaar dagelijks contact met uw oudste broer P. (...), ze dreigden ermee hem te ontvoeren en nog een bom te plaatsen (P.11 en 16). Tot uw broer uiteindelijk vermist raakte twee dagen na de val van de overheid. U zegt dat uw familie niet zeker is of P. (...) al dan niet ontvoerd is en of zijn verdwijning al dan iets te maken heeft met Daesh (P.16). Na P. (...) zijn verdwijning kiest Daesh een nieuw slachtoffer om lastig te vallen, uw oudere broer H. (...). Ze dreigden ermee om nog

een broer te ontvoeren (P.12). De redenering van uw familie over de vermoedelijke ontvoering van P. (...) is moeilijk te begrijpen, Daesh neemt zodra P. (...) is verdwenen contact op met H. (...) om er dan opnieuw mee te dreigen een broer te ontvoeren. Hiermee gaven ze toch net aan dat zij verantwoordelijk waren voor de ontvoering van uw broer. Daarenboven mag er ook opgemerkt worden dat, P. (...) bedreigd werd ermee ontvoerd te worden en vervolgens zagezegd vermist raakte en Daesh nadien H. (...) belde met dezelfde bedreigingen, het onlogisch is dat H. (...) in het ouderlijke huis kan blijven wonen en uw vader tegelijkertijd van mening is dat u en niet H. (...) gevaar loopt en u dus het land zou moet verlaten (P.12). H. (...) bleef thuis wonen om vervolgens nog steeds elke dag telefoontjes te krijgen van Daesh (P.13). Na 3.5 jaar, dagelijks dreigberichten en oproepen van Daesh te krijgen, vond uw vader het genoeg geweest en stuurde hij uw oudere broer (...) ook het land uit (P.17). Andermaal kan deze door u geschetste gang van zaken niet overtuigen.

Sindsdien ontvangt uw familie bovendien geen bedreigingen meer en hebben ze ook geen problemen meer met Daesh. Ze laten uw vader en de rest van uw familie met rust omdat hij zwak en oud is (P.18). Het mag eens te meer verbazen dat u dit als reden opgeeft waarom Daesh uw vader gerust laat aangezien uw vader in 2019, toen de bedreigingen begonnen, ook al zwak en oud was, u zei immers dat dit de reden was waarom jullie zijn telefoonnummer aanpasten, zodat hij, met zijn hartconditie, niet in contact diende te staan met de stress en problemen met Daesh (P.13). Los hiervan woont uw familie nog steeds op dezelfde plek, u heeft vaak contact met hen en ze stellen het goed wat eveneens moeilijk te rijmen valt met de door u geschetste context (P.6, 7, 18)."

Verzoeker brengt hiertegen geen concrete argumenten aan, zodat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, door de Raad worden overgenomen.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden als volgt:

"Samengevat, dit hele gebeuren, door u geschetst, vertoont een bijzonder weinig aannemelijk karakter. De vaststelling dringt zich immers van in den beginne op dat indien Daesh, zoals u het stelde, uw ganse familie in het vizier zouden hebben (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), zij hier in wezen al geruime tijd alle kansen toe zouden hebben gehad. In 2019 gaven ze jullie 48 uren de tijd om het geld te betalen, dat ze dan jarenlang, op een dergelijke ondoeltreffende wijze, vruchteloze pogingen bleven doen en eindeloze telefoontjes zouden plegen om het geld te bemachtigen, komt, de reputatie van Daesh indachtig, bijzonder onwaarschijnlijk over. U bent derhalve geenszins in staat uw vrees jegens Daesh op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen."

Verzoeker voert aan dat dit nu eenmaal de werkwijze is van Daesh en stelt dat niet enkel zijn familie met zoiets is geconfronteerd, maar dat ook in de documentaire "In Her Hands", over een vrouwelijke Afghaanse burgemeester, wordt aangehaald dat de taliban "2 jaar geleden een dreigbrief had gestuurd en dat ze haar sindsdien bleven lastigvallen" en te zien zou zijn dat de taliban pas na drie jaar haar vader vermoordden als wraakactie (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Het loutere feit dat er een lange tijd is overgegaan, doet volgens verzoeker niets af aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Dit betoog kan niet overtuigen. Vooreerst toont verzoeker niet aan dat de situatie uit de documentaire vergelijkbaar is met de situatie die hij zou hebben meegemaakt, temeer nu hij verklaarde dat zijn familie bedreigd werd door Daesh (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) en niet door de taliban. Nu verder uit verzoekers verklaringen naar voren komt dat het uiteindelijke doel van Daesh was om geld van zijn familie te krijgen om strijders en munitie te betalen (*ibid.*, p. 14) en dat Daesh zijn familie in 2019 slechts 48 uren de tijd gaf om dit geld te betalen (*ibid.*, p. 11), is het, gelet ook op de reputatie van Daesh, bovendien weinig aannemelijk dat Daesh hierna dan toch jarenlang op een erg ondoeltreffende wijze vruchteloze pogingen bleef doen en eindeloze telefoontjes bleef plegen om het geld te bemachtigen en zijn familie uiteindelijk zelfs met rust liet nadat ook zijn oudere broer H. door zijn vader het land uit werd gestuurd. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met Daesh.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat, indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen als zou uw vader bij de douane hebben gewerkt, u op basis van dat gegeven evenmin bij machte bent een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken

krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat uw vader vroeger bij de douane werkte. Uzelf haalt echter geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd. U haalt aan dat uw vader op heden in Afghanistan verblijft en u maakt geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen (zie supra). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben.

Wat betreft het feit dat aan uw neef N., H. (...) de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. U gaf trouwens ook zelf aan dat de asielmotieven van uw neef geen verband hielden met de uwe (P.15).

(...)

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw taskara is hierboven reeds besproken. De kopieën van de taskara van uw vader en uw broer bevatten enkel identiteitsgegevens. De kopieën van de foto's van u en uw zogenaamde familie tonen niet aan dat de personen op de foto's uw broers en vader zijn. De documenten van het werk van uw vader (ook kopieën) voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. De kopieën betreffende de aanslag op de woning: het politierapport, het nieuwsartikel, de foto's en camerabeelden zijn reeds hierboven besproken. De kopieën van de documenten over de oproepinformatie die uw broer verkreeg via de provider en de intelligentiediensten kunnen niet aantonen tot wie de telefoonnummers toebehoren. De berichten en voicemailen tonen niet aan dat dit daadwerkelijk door Daesh werd ingesproken en of ze tot uw familie waren gericht. De inconsistente verklaringen omtrent de dreigbrief zijn hierboven reeds besproken en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de brief. Bovendien kunnen documenten verklaringen slechts ondersteunen wanneer de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met Daesh die geld van zijn familie zou hebben geëist en ermee gedreigd zou hebben om hem te ontvoeren.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid laat:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige naar België is gekomen en bijna twee jaar in België verblijft. Verzoeker zou ook in België hebben gewerkt.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen twee jaar in België kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker laat tevens na enig bewijs bij te brengen van zijn bewering dat hij reeds in België heeft gewerkt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op 26 april 2022 minstens 19,5 jaar oud en waarschijnlijk ouder was (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Nu verzoeker verklaart dat hij Afghanistan verliet eind augustus of begin september 2021 (*ibid.*, 'verklaring DVZ', nr. 33), moet hij bij zijn vertrek uit Afghanistan allicht 18 of 19 jaar of ouder zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, 'verklaring betreffende procedure') en in Afghanistan tot de zesde klas naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 7), zodat ervan kan worden uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een netwerk heeft.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, tot de zesde graad naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met *Daesh* die geld van zijn familie zou hebben geëist en ermee bedreigd zou hebben hem te ontvoeren en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist en wordt bovendien bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 6 februari 2024 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en

zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in "*uiterst geschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN